

PREGUEM PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

Com tots els anys, el pròxim 18 de gener iniciem l'octavari d'oració per la unitat dels cristians, que conclourem el dia 25 de gener, festa de la Conversió de Sant Pau, amb una celebració ecumènica que tindrà lloc en la basílica de Sant Vicent Ferrer de València. Durant tots estos dies, cristians de totes les esglésies i tradicions ens unim per a fer nostra l'oració del mateix Crist que, abans de la seua passió, va demanar al Pare que els seus deixebles visqueren la mateixa unitat que hi ha en Ells. L'anhel de la unitat entre els cristians no és només una cosa nostra: és un desig del mateix Crist pel que va oferir la seua vida en la creu, tal com ens ho va manifestar en l'oració sacerdotal. Per això, l'oració per la unitat de tots els cristians no sols ens unix més entre nosaltres, sinó que ens porta a una comunió més profunda amb Crist.

El lema d'enguany (Un sol esperit, una sola esperança) està pres de la carta als Efesis (4, 4). En ella, Sant Pau exhorta als cristians a viure aquelles actituds que conduïxen a la unitat (humilitat, amabilitat, comprensió i disponibilitat a suportar-nos mútuament amb amor); ens demana que procurem conservar la unitat de l'Esperit amb el vincle de pau; ens recorda el motiu últim d'esta exhortació: els cristians formem un sol cos, tots participem de l'únic Esperit i tots compartim una mateixa esperança que naix de la mateixa vocació a la qual Déu ens ha convocat. Finalment ens indica el fonament últim d'esta unitat, que no naix de nosaltres, sinó que és conseqüència dels dons que venen de Déu: tots tenim un mateix Senyor, una fe, un baptisme i un Déu, Pare de tots (cf. Ef, 4, 1-6). La unitat dels cristians no és, per tant, un afegit secundari a la vida de l'Església, sinó una exigència que naix de la seua identitat més profunda. D'ací la importància que per a tots els cristians hauria de tindre esta setmana d'oració.

Sovint, quan ens plantegem el tema de l'ecumenisme, pensem en acords de caràcter doctrinal o jurídic, com si es tractara de buscar compromisos als quals s'arriba després de cessions mútues, com en qualsevol negociació humana. Certament, el diàleg és necessari, però per si mateix no basta i, a més, servix per a poc si no va acompanyat d'una mirada que nasca de la fe. Les dos paraules principals del lema d'enguany (Esperit i esperança) ens conviden a considerar la unitat dels cristians des de Déu. L'arrel última està en l'Esperit Sant que tots hem rebut en el baptisme i que ens ha fet partícips dels dons de la Salvació, perquè ens ha fet fills de Déu en Crist i obri la nostra intel·ligència i el nostre cor per a una comprensió de la Paraula de Déu. En la mesura en què ens obrim a la seua acció, viurem aquelles actituds que ens permeten ser constructors de la unitat. El motiu de l'anhel d'eixa unitat està en l'esperança a la qual Déu ens crida a tots, que no és altra que la Vida Eterna, on Déu serà tot en tots i on se superaren totes les divisions: desitgem que eixa unitat es faça més visible en este món perquè, d'esta manera, tots creguen en Crist. Quan es veuen les coses des d'esta perspectiva, compremem que el compromís ecumènic més important és l'oració, perquè és l'acte d'amor més gran cap a tots els que creuen en Crist.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***